

Ack, snart ur tjänsten jag flytta får,  
och snart får avsked jag taga,  
men därför faller jag ingen tår  
och ingen suck skall jag draga.  
Snart året farit och nått sin ände  
fast det har varit ett hemskt elände  
båd dag och natt — båd dag och natt.

Ty detta herrskap vet inte hut,  
och det går vecka för vecka  
jag ej hör annat än gnat och tjut,  
jag stackars fattiga flicka.  
Mig dottern pikar, en pojke är bråkig,  
och frun predikar, och herrn är tråkig.  
Usch, vilket liv! Usch, vilket liv!

Var lördagsnatt skall jag skura golv,  
och det är skönt, vill jag lova.  
Jämt får jag vaka till klockan tolv,  
ty jag behöver ej sova.  
Men herrskap själva de måste ligga  
till klockan elva för att bli pigga  
till gnabb och gräl. Till gnabb och gräl.

Och vill jag gå utmed Nybrovik  
en liten stund med min raring,  
så skäller frun som en liten tik  
och håller bibelförklaring.  
På lilla Netten hon ej vill käxa  
fast med kadetten hon äter sexa  
och dricker punsch. Och dricker punsch.

Nu får jag släpa i slaveri  
med kinden röd som cinnober.  
Nu är jag fånge, men vänta ni  
till tjugofjärde oktober,  
då lätt jag lunkar från frun den torra,  
bort till en ungskarl på Klara norra  
där jag mig statt. Där jag mig statt.

Och vill han hava mig till sitt viv  
så skall jag tjänsten försaka,  
och vill han älska mitt unga liv  
så skall jag älska tillbaka.  
Ett hus han äger förutom kassa.  
Min spegel säger att jag skall passa  
till stockholmsfru. Till stockholmsfru.

*Gustaf Lyckow*

Melodi: När månen vandrar på fästet blå